

Glistrup (FP):

På samme måde, som vi EF-tilhængere var glade og lykkelige for, at vi kunne få ført vor sag igennem på en måde, så der ikke kunne rejses berettiget mistanke om, hvorvidt der var handlet imod folkets vilje, fordi tingene gik til folkeafstemning, på nøjagtig samme måde må det være således, at der må være en meget stærk trang til, at en afgørelse af denne her art bliver lagt ud til afgørelse hos befolkningen.

Så ved jeg, at der argumenteres imod at lægge det ud til befolkningen: ja men sæt nu, at det skulle falde. Det kan aldrig være noget lødigt og holdbart argument for nogen som helst af os herinde. Vi har kun ét eneste ønske, at få lovgivningen indrettet således, som befolkningens flertal ønsker det.

Så siger man: ja men hvis der kommer en folkeafstemning, så kan det medføre, at der kommer et folketingsvalg. Heller ikke det kan være nogen relevant indvending imod at skrive under på en begæring om folkeafstemning. Fra regeringen J. O. Krag i juni 1963 tog den helt korrekte stilling at sige: afgørelsen ved en folkeafstemning kan ikke være udslagsgivende for, hvordan man skal forholde sig, når man i øvrigt skal tilrettelægge, om der skal udskrives folketingsvalg, prøves et folketing med en ny sammensætning, turde den linje være lagt for dansk parlamentarisme, at uanset om udfaldet af en folkeafstemning bliver det ene eller det andet, kan det ikke med nogen som helst rimelighed berøre regeringens parlamentariske stilling som sådan.

Derfor må det ikke blot for de 90 medlemmer, som indgår i firpartiblokken, være af interesse at være med til at medvirke til folkeafstemning, men det må også være således, at det for de 89 eller 86, som danner oppositionen i denne sag, må være væsentligt, at vi igennem en folkeafstemning får en afklaring, som vi alle kan bøje os for.

Argumentet, der blev nævnt ved anden behandling om, at det skulle være grundlovsstridigt, i modstrid med § 42, stk. 6, går jeg ud fra at der ikke er nogen der vil opretholde i dag. Det er helt klart, at § 42, stk. 6, er en undtagelsesbestemmelse, som kun kan finde anvendelse, hvor det er helt klart, at man er inden for området af den. Det er særlig klart, når vi taler om et forhold som det, det her drejer sig om, nemlig om man

skal afskære det højeste forum i dette land, nemlig befolkningen, folketingsvalgerne, fra at komme til at udtrykke sig. Det skal der helt klar hjemmel til for at undgå.

Men under alle omstændigheder, dette er ikke afgørende, når man skal beslutte sig til, hvorvidt man vil være med i en begæring til folketingets formand om at få afholdt folkeafstemning. Det er et spørgsmål, der afgøres på et senere tidspunkt, når statsministeren træffer sin afgørelse af, om han vil sende forslaget til folkeafstemning eller ej. Det er ikke noget, der kan være afgørende for den holdning, der skal tages i dag.

Jeg opfordrer alle i dette ting til i samdrægtighed, hvad enten de mener, der skal stemmes ja eller nej til selve lovforslaget her, at indrømme, at de ikke kan rejse på påskeferie med god samvittighed, før de har været en tur nede bag i salen og medunderskrevet på begæringen om folkeafstemningen. Det ville være lykkeligt, om den kunne samle over 170 medlemmer, men i hvert fald skulle vi meget gerne få mindst 60.

Ved selve afstemningen her i salen vil man fra fremskridtspartiets side stemme imod lovforslagets vedtagelse, men skulle det alligevel blive vedtaget, så opfordrer jeg alle til straks efter afstemningen at deltage i begæringen til folketingets formand.

Christophersen (V):

Jeg skal ikke her tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt lovforslaget overhovedet kan gøres til genstand for en folkeafstemning af den art, hr. Glistrup argumenterer for, men blot sige, at det forslag, vi nu har til tredje behandling, er et led i en samlet politisk-økonomisk helhed, og folketinget kan naturligvis ikke unddrage sig det ansvar, det fik pålagt den 4. december, for at søge at finde frem til fornuftige løsninger på de samfundsøkonomiske problemer. Der er samlet et flertal — man kan beklage, at det ikke er så stort, som vi godt kunne have ønsket, men der er ikke desto mindre et flertal — for at gennemføre en økonomisk politik, der består af en lang række enkeltheder. Dette er en af disse enkeltheder. Der er overhovedet ikke nogen grund til, at tinget eller dets flertal ved denne lejlighed pludselig skulle fralægge sig ansvaret for løsningen af de opgaver, det fik pålagt ved valget, og derfor afviser vi naturligvis alene af den